

γιδόκοβω Πελοπν. (Κατσουλαίικ. Πλάτσ. Σκηδόν.).

Ἐκ τοῦ οὐσ. γίδα καὶ τοῦ ρ. κόβω.

Ἐπὶ συνεταιρικῆς παροχῆς γάλακτος πρὸς τυροκόμησιν, παρέχω αἰγίον γάλα κατὰ τὸ ἥμισυ πλέον τοῦ ὑπὸ τοῦ συνεταίρου διδομένου προβείου ἐνθ' ἄν.: Νὰ τὸ γιδόκοψουμε τὸ γάλα Κατσουλαίικ.

γιδόκοπαδο τό, ἐνιαχ. γιδουκόπαδου Θεσσ. (Μελιβ.) ῥ'δουκόπαδου Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. κ.ά.) Στερελλ. (Ἀκαρναν. Μύτικ. Σπάρτ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γίδα ἢ γίδι καὶ κοπάδι.

Ποίμνιον αἰγῶν ἐνθ' ἄν.: Εἶμι τοῦ θ'κόμ' τοῦ ῥ'δουκόπαδου Γήλοφ. Συνών. γιδόκοπή. Πβ. προβατοκοπή.

γιδόκοπή ἡ, Κεφαλλ. — Δ. Λουκόπ., Ποιμεν. Ρούμελ. 15, 59 Χ. Χρηστοβασ., Διηγ. στάνης, 36 — Λεξ. Βλαστ. 288 γιδουκουπή Μακεδ. (Βόιον κ.ά.) ῥ'δοκουπή Στερελλ. (Μύτικ. Περίστ.) ῥ'δουκουπή Ἡπ. (Ἀγναντ. Πλάκ. Πλατανοῦς. κ.ά.) Θεσσ. (Ἀγναντ. Κακοπλεύρ. Καλαμπάκ. Μαυρέλ. Ὁξύν. Σταγιάδ. Φωτειν. κ.ά.) Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. Τριφύλλ. κ.ά.)

1) Γιδόκοπαδο, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Ἐγειρι πίσου ἀπ' τ' ράχ' ἢ γιδουκουπή Βόιον. Οὐ ἄντρας μ' εἶχι μιγάλ' ῥ'δουκουπή ἰδῶ 'ς τ' Μύτ'κα Μύτικ. Ἄν σφάζονταν ὁ Γιδόκος, θὰ σφάζονταν 'ς τὸ πρόσωπό του ὅλη ἡ γιδόκοπή μας Χ. Χρηστοβασ., ἐνθ' ἄν. Πβ. ἀγελαδοκοπή, ἀρνοκοπή, βοιδοκοπή, προβατοκοπή. 2) Γιδόστρατα, τὸ ὅπ. βλ., Στερελλ. (Περίστ.): Πιρπατῶ ἀπ' τ' ῥ'δοκουπή.

γιδόκοπρι τό, ἐνιαχ. ῥ'δουκόπρ' Ἡπ. (Κουκούλ. Πλάκ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γίδα ἢ γίδι καὶ κόπρι.

Γιδόκοπριά, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Εἶμι λάσπισ καὶ ῥ'δουκόπρι 'ς τοῦ μαντρί μ', δὲν μπουρεῖς νὰ πατήσ'ς. Πλάκ. Ἦταν πουλλά ῥ'δουκόπρια ἰκεῖ καὶ τὰ πῆρι ἢ βρουχή Κουκούλ.

γιδόκοπριά ἡ, Πελοπν. (Μεσσην. Οἶν. Περιθώρ. κ.ά.) — Δ. Λουκόπ. Γεωργ. Ρούμελ., 177 ῥ'δοκοπριά Στερελλ. (Δεσφ.) ῥ'δουκουπριά Ἡπ. (Κουκούλ. Πράμαντ. κ.ά.) Στερελλ. (Ἀγιος Γεώργ. Αἰτωλ. Μύτικ. Σπάρτ. Τσουκαλῆδ. Φθιώτ. Φωκ. κ.ά.) ῥ'δουκουπριά Θεσσ. (Κακοπλεύρ. Μαυρέλ. Φωτειν. κ.ά.) Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. Καρπερ. Κατάκλ. Τριφύλλ. κ.ά.) γιδόκοπριά Εὐβ. (Πλατανιστ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γίδα ἢ γίδι καὶ κοπριά, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ κοπιά.

Ἡ κόπρος τῶν αἰγῶν ἐνθ' ἄν.: Πῆρε ἕνα φόρτωμα γιδόκοπριές καὶ πῆγε νὰ τίς πουλήσῃ Πελοπν. (Περιθώρ.) Θὰ πάνου καμπόσα φορτώματα ῥ'δουκουπριά 'ς τοῦ χουράφ' Ἡπ. (Κουκούλ.) Ἔτσ' δὲ χώνιφι ἀκόμα ἰκεῖν ἢ ῥ'δουκουπριά αὐτόθ. Γιόμουσι τοῦ μαντρί ῥ'δουκουπριά Μακεδ. (Γήλοφ.) Οἱ ῥ'δουκουπριές εἶμι γιὰ τὰ φ'ντάνια, γιὰ νὰ κουπρίζουνι τὰ καπνουτόπια Στερελλ. (Αἰτωλ.) Εἶμι οὐλοῦ ῥ'δουκουπριές τοῦ χουράφ' αὐτόθ.

γιδόκούδουνο τό, Πελοπν. (Ἀναβρ. Βερεστ. Παιδεμέν. κ.ά.) Ψαρ. γιδουκούδουνο Ἡπ. (Δωδών.) ῥ'δουκούδουνο ἐνιαχ. βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γίδα ἢ γίδι καὶ κουδούνη.

Μικρὸς κώδων ἐξαρθρώμενος ἐκ τοῦ λαιμοῦ τῶν αἰγῶν ἐνθ' ἄνωτ.: Βοῖκα 'να γιδουκούδουνο καὶ θὰ τὸ κρεμάσω 'ς τὴ γίδα μου Παιδεμέν. Συνών. βλ. εἰς λ. γιδόκοψορι.

γιδόκουλούρα ἡ, ἐνιαχ. ῥ'δουκ'λούρα Εὐβ. (Ἀκρ. Στρόπον.) ῥ'δουκούλουρα Στερελλ. (Ἀχυρ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γίδα ἢ γίδι καὶ κουλούρα.

1) Ξυλίνη στεφάνη σχήματος ἐλλειψοειδοῦς χρησιμεύουσα διὰ τὴν ἀνάρτησιν κωδωνίσκου ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ τῶν αἰγῶν Εὐβ. (Ἀκρ. Στρόπον.) Συνών. γιδόζευλα, γιδόστέρφανο, προβατοκουλούρα, προβατοστέφανο. 2) Ἄρτος εἰς σχῆμα «κουλούρας», φέρων ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας παραστάσεις ποιμενικάς, τὸν ὅποιον προσφέρει ὁ ἰδιοκτήτης τῶν αἰγῶν εἰς τὸν ποιμένα ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς πρώτης τοῦ ἔτους Στερελλ. (Ἀκαρναν.)

γιδόκουμος ὁ, Δ. Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γίδα ἢ γίδι καὶ κοῦμος.

Μάνδρα εἰς σχῆμα μεγάλου δωματίου μὲ τοίχους λιθοκτίστους καὶ στέγη, ἡ ὁποία χρησιμοποιεῖται διὰ τὴν στάβλιν τῶν αἰγῶν κατὰ τὰς νύκτας τοῦ χειμῶνος. Συνών. γιδόσπιτο. Πβ. ἐριφόκουμος.

γιδόκούρεμα τό, ἐνιαχ. ῥ'δουκούριμα Θεσσ. (Μαυρέλ. Φωτειν. κ.ά.) Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. Καρπερ. Τριφύλλ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γίδα ἢ γίδι καὶ κούρεμα.

Ἡ κουρά τῶν αἰγῶν ἐνθ' ἄν.: Αὐριου θὰ κουρέφουνι τὰ γίδια, θὰ 'χουμι ῥ'δουκούριμα Γήλοφ.

γιδόκουρο τό, ἐνιαχ. γιδουκούρ' Ἡπ. (Ἰωάνν. Καστανοχ.) Πόντ. (Ἀργυρόπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γίδα ἢ γίδι καὶ τοῦ ρ. κουρέω. Διὰ τὴν σύνθεσιν πβ. καὶ ἀρνοκούρο, κολόκούρο. Ἡ καταλ. τοῦ τύπ. γιδόκούρ' πιθαν. κατὰ τὸ νοούμενον μάλ'λί.

Συνήθως κατὰ πληθ. γιδόκούρα, αἱ περὶ τὰ ὀπίσθια σκέλη καὶ τὴν οὐρὰν τρίχες τῶν αἰγῶν, αἱ ὁποῖαι κουρεύονται πρὸ τῆς ὀριστικῆς κουρᾶς πρὸς διευκόλυνσιν τοῦ ἀμέλγματος αὐτῶν ἐνιαχ. β) Μεταφ., ἄνθρωπος ἀγροῖκος, ἄξεστος Ἡπ. (Ἰωάνν. Καστανοχ.): Αὐτὸς εἶναι γιδουκούρ', δὲν εἶναι ἄνθρωπος Καστανοχ. Σ' αὐτὸ τὸ χωριὸ εἶναι ὅλοι γιδουκούρια αὐτόθ. Ὅλο γιδουκούρια εἶχ' αὐτὸ τὸ χωριὸ Ἰωάνν. Συνών. γιδούρτης 1γ, γιδόκλέφτης 2, γιδόξοῦρι 1β.

γιδόκουρος ὁ, Δ. Λουκόπ., Ποιμεν. Ρούμελ., 56.

Ἐκ τῶν οὐσ. γίδα ἢ γίδι καὶ κοῦρος.

Ἡ κουρά τῶν αἰγῶν: Πάει καὶ ὁ γιδόκουρος. Οἱ ψαλιδιές ἀπομένουν καὶ λὲς πὼς τὰ γίδια εἶναι κουρεμένα. Πβ. προβατόκουρος.

γιδόκουτσουλιὰ ἡ, ἐνιαχ., γιδουκουσιλιὰ Πελοπν. (Καλάβρυτ. Σουδεν. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γίδα ἢ γίδι καὶ κουτσουλιὰ, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ κοτσιλιὰ.

Γιδόκακαράντζα, τὸ ὅπ. βλ. Πβ. προβατοκουτσουλιὰ.

γιδόκουτσούρι τό, ἐνιαχ. ῥ'δουκ'τσούρ' Στερελλ. (Ἀχυρ.)

